

Sygn. akt: I C 717/20 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Halina Maliszewska

Protokolant: sekretarz sądowy Weronika orlich

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2020 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. R.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego(...) w W. na rzecz powoda R. R. kwotę 2 435,40 zł (dwa tysiące czterysta trzydzieści pięć złotych 40/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 06 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie odnośnie odsetek powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego(...) w W. na rzecz powoda R. R. kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sędzia Halina Maliszewska

Sygn. akt I C 717/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód R. R. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. z roszczeniem o zasądzenie kwoty 2.435,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 04 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa zajmuje się między innymi naprawą powypadkową samochodów i wynajmem pojazdów zastępczych. Powód wynajął samochód zastępczy poszkodowanemu A. S. (1). Pozwany wpłacił powodowi z tego tytułu kwotę 2.300,10 zł, w związku z czym do zapłaty pozostało 2.435,40 zł. Pomimo wezwania do dobrowolnego spełnienia świadczenia pozwany go nie spełnił. Czas naprawy samochodu marki O. (...) trwał 35 dni i nie został przedłużony z winy powoda (k. 3-6 akt).

Pozwany - (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przyjął swoją odpowiedzialność za szkodę z dnia 17 grudnia 2019 r. i z jednej strony podniósł, że powód nie wykazał zasadności wynajmu pojazdu zastępczego. Nie udowodnił, że poszkodowany nie posiadał innego pojazdu i że pojazd zastępczy był mu niezbędny.

Z drugiej strony podał, że dokonał weryfikacji przedłożonej przez powoda faktury VAT i uznał za zasadny okres wynajmu pojazdu zastępczego przez 15 dni od dnia 30 grudnia 2019 r. (dnia przekazania kalkulacji naprawy do weryfikacji przez warsztat naprawczy na platformie Audatex) do dnia 13 stycznia 2020 r., który to okres obejmował 2 dni oczekiwania na weryfikację kalkulacji naprawy, 2 dni oczekiwania na zamówienia i odbiór części zamiennych, 4 dni wolne od pracy, 6 dni technologicznego czasu naprawy, 2 dni wolne od pracy i 1 dzień organizacyjny. Jednocześnie pozwany uznał za zasadną stawkę najmu pojazdu zastępczego w wysokości 110,00 zł netto, zgodnie z przedłożoną fakturą VAT.

Zdaniem pozwanego żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 18 dni zgodnie z przedłożoną przez powoda fakturą VAT jest nieuzasadnione. Pozwany wskazał, że przedmiotowa szkoda miała miejsce w dniu 17 grudnia 2019 r. Tego samego dnia pozwanemu zgłoszono szkodę i wykonano oględziny przez pracownika warsztatu współpracującego z pozwanym (powoda). Pomimo wykonania oględzin przez pracownika warsztatu naprawczego w dniu 17 grudnia 2019 r., pozwany otrzymał kalkulację naprawy do weryfikacji dopiero w dniu 27 grudnia 2019 r., a więc 10 dni później, co jest całkowicie nieuzasadnione, gdyż warsztat naprawczy powinien kalkulację naprawy udostępnić pozwanemu najpóźniej w dniu 18 grudnia 2019 r. Wobec powyższego okres od dnia 17 grudnia 2019 r. do dnia 27 grudnia 2019 r. uznać należy za nieuzasadniony, gdyż to warsztat naprawczy dopuścił się zwłoki w procesie naprawy, na który pozwany nie miał wpływu. Zasadny okres najmu pojazdu zastępczego należy zatem liczyć dopiero od dnia 30 grudnia 2019 r., a więc od dnia, w którym pozwany mógł zapoznać się z przesłaną kalkulacją naprawy przez warsztat. W dniu 30 grudnia 2019 r. pozwany dokonał weryfikacji kalkulacji naprawy przedłożonej przez warsztat naprawczy. Wobec powyższego najpóźniej dnia kolejnego warsztat naprawczy powinien zamówić części zamienne i przystąpić bez zwłoki do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Bezpodstawne jest też żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie od daty wskazanej w pozwie. Należą się one od dnia wyrokowania ponieważ dopiero dowody przeprowadzone przed Sądem umożliwią ocenę zasadności roszczeń powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód R. R. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K., w ramach której zajmuje się między innymi naprawą powypadkową samochodów i wynajmem pojazdów zastępczych.

W ramach prowadzonej działalności powód na podstawie umowy zlecenia współpracuje z różnymi zakładami ubezpieczeń, w tym z pozwanym zakładem. będąc zakładem partnerskim.

(bezsporne)

W dniu 17 grudnia 2019 r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność A. S. (1). Kierowca pojazdu ubezpieczonego od OC w pozwanej firmie uderzył w tył pojazdu A. S. (1), który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych. Uszkodzeniu uległ cały tył jego pojazdu.

Tego samego dnia A. S. (1) dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu i odstawił samochód do naprawy do warsztatu powoda. Szkoda została zarejestrowana pod nr szkody (...).

Tego samego dnia też powód zawarł z A. S. (1) umowę najmu pojazdu zastępczego marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W chwili zawarcia umowy najmu przebieg wynajmowanego pojazdu wynosił 19.072 km. Stawka dobową została ustalona na 110 zł netto.

A. S. (1) jest zatrudniony jako inkasent w Przedsiębiorstwie (...) w P.. Pracuje w terenie. Do jego obowiązków należy odczytywanie stanów wodomierzy i przyjmowanie opłat za wodę. Obsługuje Miasto i Gminę P.. Nie ma samochodu służbowego. W pracy na podstawie umowy z pracodawcą wykorzystuje do celów służbowych swój pojazd prywatny O. (...) o nr rej. (...). Bez samochodu nie mógłby wykonywać swoich obowiązków pracowniczych. Oprócz tego samochodu rodzina powoda posiada jeszcze samochód R. (...) z którego korzysta na co dzień żona i córka powoda. W dacie

zdarzenia drogowego, samochód R. był od dłuższego czasu w naprawie, ponieważ A. S. (1) przez pomyłkę zatankował do niego benzynę zamiast oleju napędowego.

(**dowód** : zeznania świadka A. S. (1) k. 96-96v akt, kserokopia dowodu rejestracyjnego – akta szkodowe k. 47 akt, umowa wynajmu pojazdu k. 9 akt, protokół zdawczo – odbiorczy pojazdu k. 10 akt)

W tym samym dniu, tj. 17 grudnia 2019 r. A. S. (1) i powód zawarli umowę cesji wierzytelności. A. S. (1) przelał na rzecz powoda swoją wierzytelność (czyli prawo do odszkodowania) przysługującą mu z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy, w związku ze szkodą komunikacyjną zarejestrowaną u pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. pod nr (...) celem zaspokojenia wierzytelności powoda z tytułu między innymi wynajmu samochodu zastępczego marki H. (...) o nr rej. (...).

(**dowód** : umowa cesji wierzytelności k. 8- 8v akt)

Po zgłoszeniu szkody, na zlecenie pozwanego (...), powód tego samego dnia – 17 grudnia 2019 r. dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu, sporządził dokumentację zdjęciową i kalkulację szkody w systemie Audanet i w tym systemie przesłał ją pozwanemu wraz ze zdjęciami pojazdu, dowodu rejestracyjnego i umowy cesji. Z uwagi na brak reakcji pozwanego na wysłane dokumenty, powód w dniu 27 grudnia 2019 r. ponaglił pozwanego o akceptację kalkulacji naprawy wysłanej wcześniej. W dniu 30 grudnia otrzymał informację o zatwierdzeniu kalkulacji i następnego dnia - 31 grudnia 2019 r. zamówił części do naprawy samochodu A. S. (1). Zamówione części zostały dostarczone w dniu 13 i 14 stycznia 2020 r.

(**dowód** : zrzut z platformy A. k. 55-56 i 83 akt, protokół rozprawy k. 97 akt, wydruk zamówienia części z dnia 31.12-2019 r. w (...) sp. z o.o. w O. k. 54 akt, faktury sprzedaży części z dnia 13 i 14.01-2020 r. wystawione przez (...) sp. z o.o. w O. – akta szkodowe k. 47 akt)

Naprawa pojazdu A. S. (1) trwała do dnia 21 stycznia 2020 r. Tego dnia A. S. (1) odebrał swój samochód i zwrócił pojazd zastępczy. W chwili zwrotu przebieg wynajmowanego pojazdu wynosił 20.641 km. W okresie od 17 grudnia 2019 r. do 21 stycznia 2020 r. A. S. (1) przejechał nim 1.569 km. Łączny koszt wynajmu pojazdu zastępczego wyniósł 4.735,50 zł brutto (3.850,00 zł netto). Na tę kwotę powód wystawił fakturę w dniu 22 stycznia 2020 r.

(**dowód** : protokół zdawczo – odbiorczy pojazdu – k. 10 akt, umowa najmu k. 9 akt, faktura nr (...) z dnia 22.01-2020 r. k. 11 akt)

Decyzją z dnia 20 lutego 2020 r., pozwany przyznał zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 2.300,10 zł. Wezwaniem z dnia 28 marca 2020 r. powód wezwał pozwanego do ostatecznej zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w terminie 3 dni. Wezwanie wpłynęło do pozwanego w dniu 3 kwietnia 2020 r.

Pozwany decyzją z dnia 15 kwietnia 2020 r. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie odmawiając zapłaty pełnych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

(**dowód:** decyzja pozwanego z dnia 20.02-2020 r. - akta szkodowe – k. 47 akt, wezwanie do zapłaty z dnia 28.03-2020 r. k. 16 akt i w aktach szkodowych z datą wpływu do pozwanego k. 47 akt, zpo doręczenia wezwania do zapłaty k. 18 akt, pismo pozwanego z dnia 15.04-2020 r. – akta szkodowe k. 47 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie dokumentów prywatnych wytworzonych i przedłożonych przez strony. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony procesu. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom powoda R. R. oraz świadka A. S. (1) co do okoliczności zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, okresu trwania umowy najmu pojazdu, konieczności korzystania z samochodu zastępczego,

czasu naprawy samochodu oraz cesji wierzytelności wynikającej z najmu na rzecz powoda. Zeznania te były spójne i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku niniejszego postępowania. Brak jest zatem podstaw, aby zeznania te uznać za niewiarygodne.

Pozwane Towarzystwo Ubezpieczeniowe nie kwestionowało zasady swojej odpowiedzialności wynikającej z winy sprawcy szkody. Wynika ona z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. 2019 poz. 2214). Zgodnie z treścią cytowanego przepisu: z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m. in. uszkodzenie mienia. Pozwany nie kwestionował, że ponosi odpowiedzialność za szkodę której doznał A. S. (1) w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 17 grudnia 2019 r.

Pozwane Towarzystwo Ubezpieczeniowe nie kwestionowało również skuteczności nabycia wierzytelności przez powoda i legitymacji procesowej powoda.

Kwestią sporną była zasadność korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego oraz okres najmu tego pojazdu. Obie te sporne kwestie Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, rozstrzygnął na korzyść powoda.

Kwestia prawa najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego w wyniku zdarzenia drogowego i prawa do zwrotu kosztów tego najmu przez sprawcę zdarzenia czy ubezpieczyciela OC nie budzi wątpliwości w doktrynie i orzecznictwie sądowym. Koszty wynajmu samochodu zastępczego jako koszty poniesione w związku z utratą przez poszkodowanego możliwości korzystania z własnego samochodu niewątpliwie wchodzą w zakres szkody. Co więcej Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 marca 2020 r., sygn. akt III CZP 63/19 wskazał, że nawet zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Jest wyłom od zasady prezentowanej wcześniej przez Sąd Najwyższy, że zwrotowi podlegają tylko wydatki faktycznie poniesione (zapłacone) na najem pojazdu zastępczego. Odpowiedzialność sprawcy szkody czy ubezpieczyciela obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Na dłużniku ciąży bowiem obowiązek wyeliminowania negatywnych dla poszkodowanego następstw majątkowych w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu. Kwestia celowości wydatku i jego ekonomicznego uzasadnienia winna być oceniana w świetle okoliczności faktycznych konkretnej sprawy i sytuacji życiowej poszkodowanego. Należy jednak mieć na uwadze pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt III CZP 5/11, że korzystanie z samochodu jest obecnie standardem cywilizacyjnym. Sąd Najwyższy stwierdził, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być zastąpione wykorzystaniem środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Te poglądy Sądu Najwyższego, sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela.

Wbrew zarzutom pozwanego, powód wykazał w toku procesu, że najem pojazdu zastępczego przez A. S. (1) był niezbędny i konieczny. Z zeznań A. S. (1) wynika, że samochód był mu potrzebny nie tylko do codziennego funkcjonowania ale przede wszystkim w pracy zawodowej. A. S. (1) jest zatrudniony jako inkasent w Przedsiębiorstwie (...) w P.. Pracuje w tzw. terenie. Do jego obowiązków należy odczytywanie stanów wodomierzy i przyjmowanie opłat za wodę. Obsługuje Miasto i Gminę P.. Nie ma samochodu służbowego. W pracy na podstawie umowy z pracodawcą wykorzystuje do celów służbowych swój pojazd prywatny O. (...) o nr rej. (...). Bez samochodu nie mógłby wykonywać swoich obowiązków pracowniczych. Nie byłby w stanie korzystając ze środków transportu publicznego obsłużyć tak dużego terenu jak Miast i Gmina P.. Oprócz tego samochodu rodzina powoda posiada co prawda jeszcze samochód R. (...). Na co dzień korzysta z niego jednak żona i córka powoda. Ponadto w dacie zdarzenia drogowego, samochód R. był od dłuższego czasu w naprawie, ponieważ A. S. (1) przez pomyłkę zatankował do niego benzynę zamiast oleju napędowego.

Fakt, że samochód zastępczy był niezbędny A. S. (2) potwierdza też ilość kilometrów przejechanych samochodem zastępczym. W okresie od 17 grudnia 2019 r. do 21 stycznia 2020 r. A. S. (2) przejechał nim 1.569 km czyli średnio ponad 43 km dziennie a w tym okresie były też dni wolne od pracy i święta.

Wbrew też zarzutom pozwanego podnoszonym w toku procesu, pozwany wcześniej nie kwestionował zasadności korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego, bo sam wypłacił powodowi kwotę 2.300,10 zł z tytułu części kosztów najmu. Dlatego zarzut pozwanego nie wykazania zasadności wynajmu pojazdu zastępczego przez A. S. (1), w ocenie Sądu, został podniesiony wyłącznie na użytek niniejszego procesu.

Nieuzasadniony jest też zarzut pozwanego dotyczący nadmiernego okresu najmu pojazdu zastępczego. Rekompensata kosztów najmu pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela ma na celu, jak wyżej wskazano, wyeliminowanie negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu uzasadniony koniecznym i niezbędnym w okolicznościach danej sprawy okresem jego naprawy. Ten okres naprawy nie ogranicza się do czasu technologicznej naprawy, lecz obejmuje wszystkie obiektywne czynniki wpływające na proces naprawy, na przykład możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, obłożenie zamówieniami, dni wolne od pracy, oczekiwanie na części, przekazanie pojazdu do naprawy i jego odbiór oraz czynności ubezpieczyciela w toku likwidacji szkody.

Pozwany nie kwestionował, że A. S. (1) korzystał z najmu pojazdu zastępczego w okresie od 17 grudnia 2019 r. do 21 stycznia 2020 r. Podnosił natomiast, że zbyt późno otrzymał kalkulację szkody od powoda i w konsekwencji zakład naprawczy, czyli powód dopuścił się zwłoki w procesie naprawy. Zarzuty te są nieuzasadnione i bez znaczenia dla zasadności roszczenia powoda.

Umknęło pozwanemu, że powód jest nabywcą wierzytelności przysługującej A. S. (1) wobec pozwanego z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Na podstawie art. 509 k.c. powód nabył prawo podmiotowe które przysługiwało wcześniej A. S. (1). Powód jako cesjonariusz wstąpił w prawa cedenta. Nabył wierzytelność w takim stanie w jakim przysługiwała cedentowi. Pozycja pozwanego jako dłużnika nie uległa zmianie – nadal jest zobowiązany do spełnienia świadczenia w niezmienionej postaci tylko na rzecz innego podmiotu. Nie zmienia się zakres jego odpowiedzialności. Dochodzi do kontynuacji istniejącego zobowiązania tylko w innym układzie podmiotowym. Dlatego też pozwany może podnosić wszelkie zarzuty które przysługiwały mu wobec zbywcy wierzytelności. Bezpodstawne są natomiast zarzuty pozwanego dotyczące stosunku umownego łączącego go z cesjonariuszem czyli z powodem.

Zarzuty które pozwany sformułował w niniejszym procesie faktycznie dotyczą powoda, relacji gospodarczych pozwanego z powodem i nie mają żadnego znaczenia dla zasadności roszczenia poszkodowanego A. S. (1). A. S. (1) zgłosił szkodę pozwanemu i poza sferą jego zainteresowania pozostaje komu pozwany zlecił dokonanie oględzin jego pojazdu, sporządzenie kalkulacji szkody a także kiedy zleceniodawca te dokumenty dostarczył pozwanemu. Powód współpracuje z pozwanym na podstawie umowy o współpracę będąc jego zakładem partnerskim. Nawet gdyby powód nienależycie wywiązał się z umowy wobec pozwanego, fakt ten nie ma znaczenia dla odpowiedzialności pozwanego wobec A. S. (1) z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany A. S. (1) nie może ponosić skutków wyboru przez pozwanego osób którymi posługuje się w prowadzeniu postępowania likwidacyjnego. Dlatego zarzuty, że powód zbyt późno przesłał mu kalkulację szkody czy zbyt późno przystąpił do naprawy pojazdu nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 r., sygn. akt III CZP 84/18 wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione przez poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego nawet w okresie przedłużającej się naprawy, chyba że są one następstwem okoliczności, za które odpowiedzialność ponosi poszkodowany.

Jeżeli zatem w ocenie pozwanego powód naruszył warunki umowy o współpracę to przysługuje mu odrębne roszczenie wobec powoda którego może dochodzić przed sądem gospodarczym.

Na marginesie wskazać należy, że powód w toku procesu – na rozprawie zalogował się do systemu Audanet w którym sporządził kalkulację szkody w dniu 17 grudnia 2019 r. i wykazał Sądowi, że przesłał pozwanemu w dniu 17 grudnia 2019 r. dokumentację zdjęciową szkody i kalkulację szkody. System Audanet automatycznie generuje datę sporządzenia kalkulacji i nie ma możliwości jej modyfikacji. Z uwagi na brak odpowiedzi pozwanego, powód w dniu 27 grudnia 2019 r. wysłał prośbę o akceptację kalkulacji. 30 grudnia 2019 r. wysłał ponownie całą dokumentację z 17 grudnia 2019 r. i wtedy została ona zatwierdzona przez pozwanego. Powód wykazał, że następnego dnia – 31 grudnia 2019 r. zamówił części zamienne do naprawy samochodu. Powód wykazał, że części otrzymał co najmniej 13 i 14 stycznia 2020 r. W tej dacie wystawione zostały faktury sprzedaży części przez (...) sp. z o.o. w O.. W świetle zasad doświadczenia życiowego wiarygodne są wyjaśnienia powoda, że potrzebne części otrzymał dopiero po upływie 13 dni od ich zamówienia z uwagi na inwentaryzacje i trwający okres świąteczny i po świąteczny. Przez pozostałe 5 dni roboczych trwała naprawa pojazdu A. S. (2). Powód dokupował następne brakujące części. Wykazał, ten fakt fakturą sprzedawcy (...) w O. z dnia 16 stycznia 2020 r. Okres naprawy pojazdu A. S. (2) nie był zatem nadmierny i na pewno nie uległ przedłużeniu z winy powoda ani tym bardziej z winy poszkodowanego A. S. (2). Okoliczności te nie miały co prawda znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i zostały wskazane wyłącznie w celu wyjaśnienia wątpliwości pozwanego.

Jeżeli zatem pozwany nie kwestionuje ani faktu najmu pojazdu zastępczego przez A. S. (1) w okresie od 17 grudnia 2019 r. do 21 stycznia 2020 r. ani ceny najmu w kwocie 110 zł netto roszczenie powoda o zwrot pełnych kosztów najmu jest uzasadnione.

Dniem utraty przez poszkodowanego możliwości korzystania z własnego pojazdu jest niewątpliwie dzień oddania tego pojazdu do naprawy czyli 17 grudnia 2019 r. i przyjmowanie przez pozwanego uzasadnionego okresu najmu dopiero od dnia 30 grudnia 2019 r. jest całkowicie nieuzasadnione.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 436 § 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.435,40 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, ustaloną jako różnica między kwotą wskazaną w fakturze VAT (...) a kwotą wypłaconą przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego (4.735,50 zł - 2.300,10 zł).

Ustawowe odsetki za opóźnienie Sąd zasądził od dnia 06 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty. Początkową datę naliczania odsetek Sąd ustalił jako dzień następujący po upływie 3 – dniowego terminu określonego do zapłaty w wezwaniu do zapłaty z dnia 28 marca 2020 r..

W pozostałym zakresie odnośnie odsetek Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c.. Sąd w całości obciążył kosztami pozwanego jako stronę przegrywającą spór z uwagi na to, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania (roszczenia o odsetki za okres 2 dni).

Na zasądzoną kwotę 200 zł składa się uiszczona przez powoda opłata od pozwu.

Sędzia Halina Maliszewska